

A megkezdett munkát befejezem – DOLGOSSÁG

„Ha nincs öröm, nyugalom és könnyűség abban, amit teszel, az még nem feltétlenül jelenti, hogy mást kéne tenned. Elegendő lehet csak máshogyan tenni. A „hogyan” mindig fontosabb, mint a mit. Nézd meg, képes vagy-e sokkal több figyelmet szentelni a tevékenységnek, mint az eredménynek.” (Eckhart Tolle)

A munka az az emberi tevékenység, amely egész életünket végigkíséri, korunktól, élethelyzetünktől, egészségügyi vagy ilyen-olyan állapotunktól függetlenül. A konkrét tartalma nagyban függ a céljainktól, neveltetésünktől és a motiváciunktól.

Csak a megfelelően motivált ember képes arra, hogy pontosan és jól végezze el a feladatát, s ennek érdekében kitartóan dacoljon az akadályokkal.

Ha jobban belegondolunk, **a legerősebb motiváció**, amely bennünket a legmegfelelőbb módon ösztönöz a munkára, az maga **a szeretet, amely a másik ember szolgálatára való készségben nyilvánul meg**. Csak ezzel a motivációval leszünk képesek magunkból a legjobbat kihozni.

A munka a láthatóvá tett szeretet. És ha nem tudsz szeretettel munkálkodni, hanem csak utálattal, akkor jobb, ha otthagysz munkádat, és leülsz a templom kapuja elé, és alamizsnát kérsz azoktól, akik örömmel munkálkodnak. Mert ha közönnyel sütöd a kenyeret, keserű kenyeret sütsz, amely az ember éhének csak felét mulasztja el. És ha utálattal sajtolod a szőlőt, utálatod mérget párol a borba. És énekelj bár úgy, mint az angyalok, ha nem szeretsz énekelni, dalod süketté teszi az emberek fülét a nappal és az éjszaka hangjaira. (Kahlil Gibran)

A munkaszeretet – mint erényt – nem kizárólag, vagy elsősorban a hivatásbeli munkánk végett kell magunkban fejlesztenünk.

Sokaknak könnyebb fegyelmezetten végezni a munkájukat a munkahelyükön, hiszen ott számos ellenőrzési pont segít ebben, pl. egy határozott napirend, egyes feladatokhoz/ személyekhez való igazodás, határidők stb.

Otthoni kötelességeink is erőfeszítést igényelnek, többnyire azonban ezeket nem kell olyan feszes keretek között végeznünk. Ugyanakkor az otthoni feladataink tekintetében egyszerűbb értelmezni a szeretet ösztönző hatását.

Ahhoz, hogy egy munkafolyamat értéket képviseljen, elengedhetetlen, hogy **megfeleljen bizonyos objektív mércének, szabályoknak**, s nem utolsósorban **be legyen fejezve**. Önmagában attól, hogy sok energiát fektetünk a tevékenységeinkbe, még nem válik az eredmény értéké, a rosszul végzett munkát nem lehet a nagy erőfeszítéssel igazolni.

Dolgos ember az, aki:

tisztában van az adott tevékenységgel kapcsolatos szabályokkal, elvárásokkal, kellőképpen motivált, hogy legyőzze a felmerülő akadályokat és birtokában van azoknak a képességeknek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az adott munka jól el legyen végezve.

Jogos szülői dilemma, hogy mit várjunk el a gyermektől, illetve milyen módon segítsük őt a feladatai elvégzésében: vajon az-e a dolgunk, hogy aprólékosan elmagyarázzuk, hogy minek hogyan kell lennie, vagy pedig inkább az elveket fektessük le, hogy mit jelent például a rend, s bízzuk rá, hogy ő ezt hogyan oldja meg? Kiseb életkorban fontos szempont, hogy a szüleitől megtanulja a folyamatokat, hogy kapjon visszajelzést arra nézve, hogy amit tesz, az jó-e vagy sem.

Törekedjünk arra, hogy megismerje és elfogadja **a cselekedetek okát és célját**, valamint **kapjon szükség szerint instrukciókat** arra nézve is, hogy ezt hogyan tudja elérni.

Nagyon fontos **a megerősítés, az elismerés**, akkor is ha az eredmény – minden jószándék ellenére – nem tökéletes. Azt kell képviselnünk, hogy a munka maga: az erőfeszítés, az igyekezet, a koncentrált elmélyedés is legalább akkora értéket képvisel, mint a végeredmény. Amíg nem alakul ki a belső motiváció (nincs belső értéke, öröme az elvégzett munkának), addig szükség van a kívülről jövő motivációra, ellenőrzésre. Óvodás kortól azonban, a folyamatos a szülői motiváció mellett törekednünk kell **a belső motiváció formálására** is, arra, hogy a gyermek

megtapasztalja az önmaga által megformált értéket, vágyjon arra, hogy értéket teremtsen, főként azért, mert azzal másoknak (és saját magának is) örömet okozhat.

Szülőként jó felismernünk, hogy mely tevékenységeket végez el a gyermekünk nagy lelkesedéssel. Építsünk ezekre, de fokozatosan támogassuk abban is, hogy a kevésbé érdekes, rutinszerű, nagyobb erőfeszítést igénylő feladatokat is ugyanilyen precízen, odafigyeléssel végezze. Az ember ugyanis a munka által valósítja meg önmagát, fejleszti a készségeit és képességeit és ez **a személyiségének az érését is eredményezi.**

A kisgyermeket az motiválja leginkább, ha a tevékenység kapcsolatban áll az ő kis világával, érdeklődési körével. A gyermekek szeretik az új feladatokat, pl. kinyitni az ajtót, felvenni a telefont, de gyorsan lankad a lelkesedésük, ha az adott tevékenység rutinná válik. Ilyenkor van szükség a felnőttek aktív részvételére, hogy fenntartsák az érdeklődést, a motivációt. Ez gyakran elérhető a felnőtt személyes jelenlétével, bátorításával, egy mosollyal, érdeklődéssel, ami az adott helyzetben leginkább megfelel a gyermek jellemének vagy a körülményeknek.

Alapvető cél egy családban, hogy **a gyermekeknek sok olyan feladatot adjunk, amelyekkel a másik családtagnak szolgálhatnak.** Ezzel a szolgálatkészséget és a nagylelkűséget is gyakorolhatják. Nagyon fontos továbbá, hogy a gyermekek folyamatosan fejlődjenek a feladataik technikai kivitelezését illetően, és ebben a szülő is nagy segítségére kell, hogy legyen. **Ha tudjuk, hogy a gyermekünk többre képes, ne elégedjünk meg fércmunkával.**

A dolgosság a szerető ember erénye, aki kötelességei teljesítése által kész másokat, illetve másoknak szolgálni.

„Amikor befejezted a munkádat, segíts testvérednek. Tedd azt annyi gyöngédséggel és természetességgel, hogy senki se vegye észre – még az sem, akinek segítesz, hogy többet teszel, mint a mai kötelességed.” (St. Josemaría Escrivá)